

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **O. S.,**
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou,
sídlem nám. I. P. Pavlova 1785/3, Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační**
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. OAM-849/ZA-ZA11-ZA16-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené právní zástupkyni Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. OAM-849/ZA-ZA11-ZA16-2017, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřípustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné. V daném případě nastaly nové okolnosti, kvůli kterým se žalobce nemůže vrátit na Ukrajinu, neboť mu hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života. Do České republiky přijela žalobcova partnerka, D. P., která žalobci oznámila, že bylo na Ukrajině zahájeno trestní stíhání proti žalobci z politických důvodů. Žalobce dále odkázal na několik zpráv mezinárodních organizací, z nichž vyplývá, že na Ukrajině dochází k masovému porušování lidských práv. Situace na Ukrajině se opět zhoršuje, neboť příměří porušují obě strany. Za současných okolností se nelze domnívat, že by Ukrajina měla být řazena mezi bezpečné země. Na Ukrajině žalobci hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života. Žalobce jako novou skutečnost uvedl, že je členem opoziční skupiny Vlast, která je loajální k Ruské federaci, a právě z důvodu tohoto členství je v zemi původu pronásledován. V souladu s uvedeným tak žalobce žádá soud, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí, kdy u první žádosti byl žalobce neúspěšný jak ve správním, tak v soudním řízení. Zamítnutí žádosti potvrdil i Nejvyšší správní soud, kdy odmítl žalobcovu kasační stížnost pro nepřijatelnost. Žalovaný se podrobně zabýval novými skutečnostmi uvedenými žalobcem, a sice na s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Členství žalobce v opoziční straně Vlast nelze považovat za novou skutečnost, neboť žalobce je jejím členem od r. 2006 nebo 2008. Taková skutečnost žalobci musela být známa již v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, který uzavírá, že poskytnutí azylu je specifický institut a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný tak navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Žalobce poskytl dne 20. 10. 2017 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že je ukrajinské národnosti, náboženským vyznáním křesťan (člen pravoslavné církve), členem opoziční strany Vlast, k níž má členský průkaz a nezastával v ní žádnou funkci; je svobodný, nemá děti, ve vlasti naposledy bydlel ve městě Záporoží. Do ČR přicestoval v červenci 2016 automobilem přes Slovensko. O mezinárodní ochranu žádal již v roce 2016, ale nebyla mu udělena. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož kvůli ozbrojené skupině Pravý sektor dostal v roce 2014 výpověď z práce a byl pronásledován různými ozbrojenými seskupeními, např. Donbas, Azov. Tato seskupení chtěla, aby pro ně pracoval a dělal práci nelegálně. Na úřadu práce žalobci řekli, že musí do války, které se nechtěl účastnit. Ozbrojených seskupení je několik a obtěžují žalobcovu rodinu, kdy bratr žalobce byl napaden pouze z důvodu, že sdělil, že neví, kde se žalobce vyskytuje. Na

Ukrajine žalobce obviňují, že je separatista a byl na žalobce vydán tzv. stop list. Novými žádostmi o udělení mezinárodní ochrany jsou vydání stop listu a zbití rodiny.

6. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že v předchozí žádosti, k níž poskytl údaje dne 10. 10. 2016 a téhož dne absolvoval pohovor, uváděl žalobce coby důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že dostával předvolání na vojenskou správu, několikrát jej osobně hledali. Žalobce nemůže jít bojovat na východ, neboť jeho otec je Ukrajinec a matka Ruska. O žalobce se zajímaly různé ozbrojené organizace, např. Pravý sektor, zajímaly se též o žalobcovu rodinu. Žalobce dále nemohl najít práci, mohl jít jedine bojovat na Donbas.
7. Dne 6. 11. 2017 byl žalobce předvolán k seznámení se s podklady, čehož nevyužil. Žalovaný tak vydal dne 12. 12. 2017 napadené rozhodnutí, kterým shledal žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou a řízení zastavil. Žalovaný uvedl, že při posuzování žádosti vycházel zejm. z výpovědi žalobce, materiálů z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany a z dalších informací, které shromáždil, zejm. informace ohledně politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině. Žalovaný uvedl, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z Ukrajiny a jeho neochoty se tam vrátit, tj. problémy s dobrovolnickými bataliony včetně Pravého sektoru. Tvrzená nová skutečnost ohledně členství v opoziční straně Vlast musela být žalobci známá již při první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a tuto skutečnost žalobce jako důvod neuvedl. Další nové skutečnosti ohledně napadení bratra či jeho zařazení na tzv. stop list byly již vyřešeny v předchozím řízení, neboť správní orgán posuzoval bezpečnost v zemi v souladu s relevantními informacemi. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojí podanou žalobou.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud ve věci rozhodl na žádost žalobce při jednání.
10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1“.
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“.
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za závažnou újmu považuje
„a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*

d) *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“.
16. Podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4Azs 151/2005–86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
17. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
18. Žalobce uvedl jako nový důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany členství v opoziční straně Vlast. Soud se zcela ztotožňuje s žalovaným, kdy žalobce mohl tuto skutečnost uvést již v rámci prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť o ní musel vědět. Členem strany Vlast byl již od roku 2006 či 2008, zatímco první řízení o udělení mezinárodní ochrany probíhalo v letech 2016 – 2017. Soud tak považuje tuto žalobcem tvrzenou novou okolnost za účelovou.
19. Tvrzení žalobce ohledně trestního řízení zahájeného vůči jeho osobě se jeví rovněž jako nevěrohodné a účelové, neboť jej žalobce začal tvrdit v době, kdy si převzal předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Tuto skutečnost žalobce rovněž

nekonkretizoval, tj. nesdělil, z jakého konkrétního důvodu bylo proti žalobci zahájeno trestní řízení, jaká sankce mu hrozí apod. V souladu s uvedeným judikátem Nejvyššího správního soudu lze sice usuzovat, že žalovaný může mít rovněž částečné břemeno důkazní, nicméně to lze vztahovat pouze na obecné závěry o situaci v zemi. Nelze po správním orgánu, případně po soudu požadovat, aby zjistil, zda proti konkrétní osobě probíhá na Ukrajině trestní řízení a z jakého důvodu. V daném případě je tak břemeno tvrzení i břemeno důkazní na straně žalobce, což v posuzovaném případě neunesl. Navíc soud poukazuje na skutečnost, že Ukrajina byla již zařazena na seznam bezpečných zemí a nejví se tak pravděpodobně, že žalobci bude hrozit závažná újma ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu v podobě trestního stíhání z politických důvodů, zejm. když žalobce nepochází z Doněcké nebo Luhanské oblasti.

20. Situaci ohledně válečného a politického stavu v zemi, zejm. ohledně různých extremistických ozbrojených organizací, již žalovaný zohledňoval v souladu s nejrozličnějšími zprávami o stavu na Ukrajině v předchozím řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany; není tak povinností správního orgánu ani soudu se k těmto námitkám znovu vyjadřovat.
21. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“* Ze správního spisu je zřejmé, že si žalovaný opatřil i v řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany informace o situaci v zemi původu žalobce. Zejména vyšel ze zprávy Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2017, o situaci v zemi (politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby), z odpovědi Ministerstva vnitra ze dne 3. 8. 2017, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, a dalších relevantních informací. Byť ze zpráv a informací vyplývá, že situace v Doněcké a Luhanské může vykazovat znaky porušování lidských práv a svobod, žalobce pochází z města Záporoží, které se v dané oblasti nenachází a žalobci tak nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí. Žalobci rovněž nebrání využít institutu vnitřního přesídlení v zemi původu. Jestliže by žalobci mohla hrozit závažná újma pouze v okrajové části země, nemůže tak zneužívat institut mezinárodní ochrany a volně si vybírat zem, v níž chce pobývat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 5. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015-22 uvedl: *„Lokální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany.“* S ohledem na skutečnost, že reálná hrozba se nachází pouze v okrajové části východní Ukrajiny, nelze se ztotožnit s tvrzením, že žalobci hrozí stíhání z politických důvodů ve zbytku země, kde je situace stabilizovaná.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní*

povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje." V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.

23. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
24. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.
26. Soud přiznal právní zástupkyni, která byla v této věci žalobci ustanovena soudem, odměnu za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a g) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3.100,- Kč, a sice převzetí věci a účast na jednání soudu dne 6. 3. 2019, tj. 6.200,- Kč. Dále jí byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300,- Kč, tj. celkem ve výši 600,- Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že je žalobkyně plátkyní DPH, zvyšuje se celková částka 6.800,- Kč o 21% na částku 8.228,- Kč. Soud zároveň vyzývá právní zástupkyni žalobce, aby do dvou týdnů sdělila soudu číslo účtu, na který bude vyplacena přiznaná odměna.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. března 2019

Mgr. Kamil Tojner
soudce